

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2013/4.

A szentély

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2013

**A tanulmányokat összeállította:
Martin Pröbstle**

Fordította: Hegyes-Horváth Csilla

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A tanulmány a Hetednapi Adventista Egyház engedélyével
jelent meg.

A Biblia-tanulmány elektronikus formában
a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt
tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020

bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

ISBN 978-615-5260-14-8

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Előszó	4
I. tanulmány – október 5. A mennyei szentély	6
II. tanulmány – október 12. „Menny” a földön	14
III. tanulmány – október 19. Áldozatok	22
IV. tanulmány – október 26. Amit a szentélyszolgálatból tanulhatunk	30
V. tanulmány – november 2. Engesztelés: bűnért való áldozat	38
VI. tanulmány – november 9. Az engesztelés napja	46
VII. tanulmány – november 16. Krisztus értünk vállalt áldozata	54
VIII. tanulmány – november 23. Nagy Főpapunk, Krisztus	62
IX. tanulmány – november 30. Az advent előtti ítélet	70
X. tanulmány – december 7. A végidei engesztelés napja	78
XI. tanulmány – december 14. Prófétai üzenetünk	86
XII. tanulmány – december 21. Az Isten jelleme körüli kozmikus küzdelem	94
XIII. tanulmány – december 28. Bátorító szó a szentélyből	102
Igék minden napra	110

Előszó

A mennyei szentélyről és az abban folyó szolgálatról szóló bibliai tanítás sajnos a kereszténységben is kevésbé ismert, ezért nem túlzás azt mondani, hogy éppolyan megkülönböztető ismérve adventista hitünknek, mint a szombatünnepelés. Nem véletlen, hogy ez hitünk egyik leginkább támadott pontja. Mégsem azért kell alaposan megismernünk és megértenünk a szentélyről szóló tanítást, hogy felvértezettek legyünk ezekkel a támadásokkal szemben, hanem azért, mert az egész életünk és hitünk központi kérdéséről szól: a bűntől való végérvényes szabadulásunkról, arról, hogy megállhatunk-e majd Isten ítélőszéke előtt. Ezért nem elég ismerni ezt a tanítást, hanem ennek a fényében kell élnünk a mindennapjainkat, ahogyan az ószövetségi Izráel is elcsendesedett a nagy engesztelési napon, és lélekben a szentélyben folyó, örök sorsát eldöntő szolgálatra összpontosított. A megtisztítás munkája pedig csakis a mi tudatos együttműködésünkkel valósulhat meg. Lélekben követnünk kell Megváltónkat a mennyei szentélybe, ahol most is közbenjár értünk, és ezzel egyidejűleg itt, a Földön is döntő változásoknak kell történniük:

„Ha a bűneinkről szóló összes feljegyzés eltűnne is, akár Isten saját kezével törölné el, bűneink mégis megmaradnának, mert a bűn bennünk van... **A földi szentély szolgálata arról tanúskodik, hogy a szentély megtisztítása és ezáltal az evangéliumi szolgálat befejezése érdekében mindenekelőtt annak a népnek kell véglegesen megtisztulnia, amely részt vesz ebben a szolgálatban.** Azaz a szentélyben magában nem fejeződhet be addig a törvényszegésektől, bűnöktől és tisztátalanságoktól való szabadítás és az Istennel megbékélés műve, amíg ez meg nem valósul minden egyes személyben, aki része volt a szentély szolgálatának. A szentély nem tisztíthat meg addig, míg nem tisztul meg minden egyes hívő, aki ott imádja az Urat. **A szentély nem tisztíthat meg addig, amíg a nép bűnvallomásai és papi közbenjárás által a tisztátalanságok, törvényszegések és a bűnök folyama árad a szentélybe...** Ezt a folyamatot meg kell állítani, és pedig a forrásnál, a szentélyhez tartozó hívők szívében és életében, **mielőtt lehetséges volna magának a szentélynek a megtisztítása.**” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, A szentély megtisztítása és az 1888-as üzenet c. feje.)

„Azoknak, akik akkor élnek a Földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. **Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból,**

a földön Isten népe között a tisztogatás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie. (...) Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg nagy Főpapunk engesztelést végez értünk... Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A szentély; A nyomorúság ideje c. feje.)

Megjegyzések a tanulmányok átvételével kapcsolatban

Ebben a negyedévben nemcsak a témaválasztás és a téma felosztása tekintetében vettük át a világközösség tanulmányát (amire eddig is mindig törekedtünk), hanem magát az anyagot is az eredeti, magyarra fordított formájában. Azért választottuk ezt a megoldást, mert miután megismerhettük a tanulmány szövegét, úgy éreztük, hogy kerek egészet képez és mindenre kiterjedően járja körül a témát. (Szerzője Martin Pröbstle testvérünk, a bogenhofeni teológiai szeminárium tanára.) Megkeresésünkre válaszul a magyar unió vezetősége rendelkezésünkre bocsátotta a már elkészült tanulmányt, amiért ezúton is köszönetet mondunk.

A fentiekből következően a tanulmányok feldolgozásának módja valamelyest eltér a megszokottól, amit a felkészülés és az átvétel során is figyelembe kell majd venni: az egyes tanulmányok napi bontásban dolgozzák fel az adott anyagot, ehhez viszonylag sok igeszakaszt és bizonyágtételi szakaszt ajánlanak elolvasásra. Az utóbbi időben hozzászokhattunk – és ezáltal talán kicsit el is kényelmesedhettünk –, hogy általában hat kérdés szerepel egy tanulmányban, amelyekhez viszonylag kevés igeszakasz tartozik, és ezek szövege is megjelent a tanulmányfüzetben. Mindenkit bátorítani szeretnénk, hogy ne riadjon vissza a régen nálunk is gyakorlatot jelentő módszertől: keressük meg a hivatkozott igeszakaszt, és abból önmagunk számára és a csoportos átvételre készülve emeljük ki és jegyezzük be a tanulmányfüzetbe azt, amit megértettünk és lényegesnek tartunk.

Azért is hasznos ez a régi és bevált módszer, mert így összefüggésében is olvashatjuk az adott igeszakaszt, jobban megértve annak mondandóját, s így valóban Biblia-tanulmányozást folytatunk.

Az egyes szakaszok végén lévő, továbbvezető kérdések megválaszolását és csoportos megbeszélését is vegyük komolyan. Ezekre a válaszokat nekünk kell megadnunk, mivel személyes vonatkozásuknál fogva más nem teheti meg helyettünk. Sokszor éppen ezek hozzák közelebb és teszik személyessé számunkra az általános érvényű igazságokat és tanulságokat.

Őszintén kívánjuk, hogy mindannyiunk áldását és üdvösségét szolgálja ez a negyedévi tanulmányunk is!

A mennyei szentély

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 25:1; Zsoltár 11:4-7; 89:15;
Jeremiás 23:23-24; Zsidók 8:1-2; Jelenések 4, 5

„Hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből az ő imádságokat és könyörgéseket, és szerezz nekik igazságot” (1Kir 8:49).

„Hol lakik Isten?” – Egy hatéves gyermek kérdése zavarba ejtő lehet. Ezt pedig követhetik még bonyolultabbak, mint például: „Ha Isten egy helyen él, hogyan lehet jelen mégis mindenütt?” Vagy: „Szüksége van Istennek lakóhelyre?” Esetleg: „Ha nincs szüksége rá, mégis miért van neki lakhelye?” Továbbá: „Miért kell Istennek egyáltalán lakóhely?”

Jó kérdések, és mivel nagyon keveset tudunk (sokkal több, amiről fogalmunk sincs), a válaszadás nem könnyű. Mindazonáltal igyekszünk meglévő ismereteink alapján felelni. Hetednapi adventistaként tudjuk a Bibliából, hogy Isten a mennyben lakozik, „ott fenn” munkálkodik értünk, tevékenységének központja pedig a mennyei szentély.

A Szentírás világosan fogalmaz: a mennyei szentély valóságos hely. E hellyel kapcsolatban sok mindent megtudhatunk Istenünk jelleméről és munkájáról. Ebben a tanulmányban a mennyei szentéllyel foglalkozunk és mindazzal, amit Isten ott végez értünk, hiszen ami ott folyik, az mind értünk történik!

ISTEN LAKÓHELYE

Gyakran mondjuk, hogy „Isten mindenütt ott van”, „mindenütt jelenlévő”, vagyis az egész világegyetemben jelen van. *„Csak a közelben vagyok-é én Isten?... és nem vagyok-é Isten a messzeségben is?... vajon nem töltöm-é én be a mennyet és a földet”* (Jer 23:23-24)? Dávid is tisztában volt azzal, hogy az Úr elől senki nem menekülhet el (lásd Zsoltár 139). Pál pedig azt fejtegette, hogy Isten mindenkihez közel van, legalábbis lelki értelemben (ApCsel 17:27-28).

Isten mindenütt jelenvalósága mellett azt is tudjuk, hogy öröktől fogva létezik. Létének nem volt kezdete és nem lesz vége sem (Zsolt 90:2); mindig volt és mindig lesz (Júd 25).

Milyen tanítás rejlik 1Kir 8:49 és Zsolt 102:20 verseiben arról a helyről, ahol Isten lakozik? Hogyan érthetnénk meg ennek a jelentését? Megérthetjük egyáltalán?

A Szentírás számos alkalommal említi, hogy Isten lakhelye a mennyben van (1Kir 8:30, 43, 49). Vajon ez azt jelenti, hogy az Úr sokkal inkább jelen van a mennyben, mint bárhol máshol? Nyilván különleges módon lakozik a mennyben: dicsőség és tökéletes szentség övezi. Isten jelenléte a mennyben mutatkozik meg a leginkább. Viszont különbség van Isten „általános jelenléte” és „különleges jelenléte” között. Általánosságban jelen van mindenütt, mégis úgy dönt, hogy különleges módon nyilatkoztatja ki önmagát a mennyben és – amint látni fogjuk – a mennyei szentélyben. Persze el kell ismernünk, hogy Isten fizikai természetét illetően korlátozottak az ismereteink. Ő Lélek (Jn 4:24), ennél fogva nem foglalhatja magába semmilyen teremtett forma, építmény vagy dimenzió (1Kir 8:27). Ugyanakkor a Biblia a mennyet (Jn 14:1-3) és a mennyei szentélyt valóságos helyként mutatja be (Zsid 8:2), ahol Isten látható (ApCsel 7:55-56; Jel 4:2-3). Azt kell hinnünk tehát, hogy még a menny és a mennyei szentély is olyan hely, ahová Isten leereszkedik teremtményeivel találkozni.

Sok minden létezik, amit nem könnyen tudunk elképzelni vagy megérteni, ezek közé tartozik Isten lakóhelye is. A Biblia viszont azt állítja, hogy ez alatt valóságos lakhelyet kell értenünk. Hogyan tanulhatunk meg az Ige minden tanításában bízni, még ha néha nehéz is bizonyos dolgokat felfogni? Miért fontos bizalmat tanulni akkor is, ha nem minden világos?

AZ ÚR TRÓNTERME

Mit tanítanak Zsolt 47:7-10; 93:1-2; 103:19 versei Istenről és a királyi szé-
kéről?

Több bibliai látomásban is szerepel a mennyei trón. A látomások főként a mennyei gyűlést mutatják be, amelynek Isten a Királya. Érdekes módon a legtöbb ilyen jelenet az emberek ügyeit érinti, amikor Isten rendszerint az igazak érdekében cselekszik, illetve emeli fel szavát.

A Biblia Isten hatalmát is kiemeli. Például *A zsoltárok könyvének* is visszatérő témája az, hogy az Úr a Király. Ő nemcsak a menny Ura, hanem „*az egész föld királya*” (Zsolt 47:8); nem csupán a jövőben, hanem már itt és most is (Zsolt 93:2).

Több minden következik abból, hogy Isten királyi széke a mennyben van. Például az, hogy Ő független és az egész világegyetemnél hatalmasabb.

Mit tanítanak Zsolt 89:15 és 97:2 versei Isten jelleméről és uralmának mód-
járól?

Isten uralma irgalmasságon és igazságon, valamint szereteten és hűségen alapszik. Ezek az erkölcsi tulajdonságok egyértelműen bizonyítják, hogyan munkálkodik az emberek világában, és kiemelik rangját az egész világegye-
temben. Az uralkodását meghatározó tulajdonságokat szeretné látni népe éle-
tében is (Mik 6:8; vö. Ézs 59:14), tehát szent kiváltságunk, hogy így éljünk. „Ahogy a föld a természet törvényeit követve feltárja kincseit, úgy kellett volna a népnek az erkölcsi törvény iránti engedelmségével Isten jellemvonásait visszatükröznie” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. 3. kiad. Budapest, 2012, Ad-
vent Kiadó. 122. o.).

**Hogyan tudnánk mind inkább jóságot, irgalmasságot és igazságot sugá-
rozni a gonoszsággal, jogtalansággal és kegyetlenséggel teli világban?
Miért *kell* ezt tennünk?**

ISTENTISZTELET A MENNYBEN

Olvassuk el *A jelenések könyve* 4-5. fejezetét! Mit tanít ez a két fejezet Isten mennyei lakhelyéről? Hogyan tárja fel előttünk a megváltási tervet ez a szakasz?

Az Isten mennyei trónterméről szóló látomás a mennyei szentélyt mutatja be, ami a héber vallási rendszerre utaló nyelvezetből is nyilvánvaló lesz. Például a Jel 4:1-ben szereplő *ajtó* és *trombita* szavak gyakran előfordulnak a szentélyre vonatkozóan a Septuagintában (az Ószövetség ősi görög fordításában) is. A Jel 4:3 versében említett három drágakő a főpap mellédíszének is részét képezte. A hét lámpatartó Salamon templomának lámpatartóira emlékeztet. A huszonnégy vén pedig a papok évenkénti, huszonnégyes szolgálati beosztására, valamint az imádságukra utal, amit az illattételi oltárnál mondtak el (Zsolt 141:2). E versek mindegyike az ótestamentumi, a földi szentélyben zajló szentélyszolgálatra mutat vissza.

Végül a megöletett bárány Jelenések 5. fejezetében egyértelműen Krisztus áldozati halálára utal. Krisztus, a Bárány közvetíti egyedül az Isten által felkínált megváltást, és győzelme (Jel 5:5), áldozata (9. és 12. vers), valamint Isten-volta (13. vers) miatt méltó.

„Krisztus magára vette az emberi természetet, és az áldozat oltárára helyezte életét, hogy az ember, az isteni természet részesévé válva, elnyerhesse az örök életet” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó. 126. o.).

E két fejezetben az Isten trónja körüli jelenet a Mindenható munkáját mutatja be, amit az emberiség megváltásáért végez. Azt is láthatjuk, hogy műve a mennyei intelligens lények szeme láttára bontakozik ki, ami a nagy küzdelem témájának egyik kulcseleme.

Mit jelent az, hogy Krisztus, aki maga is Isten, magára vette emberi természetünket és helyettes áldozatként meghalt értünk? Vagyis, minden valaha elkövetett bűnünkért a minket illető büntetés Őt érte. Miért fontos, hogy ez az igazság motiválja minden tettünket, szavunkat és gondolatunkat?

A FOGADÓTEREM

Olvassuk el Zsolt 11:4-7 és Hab 2:20 verseit! Mit tesz még mennyei templomában az Úr, és miért fontos ezt tudnunk?

Sok zsoltár ír arról, hogy az Urat nem hagyja hidegen az igazak helyzete, mint ahogy az őket ért igazságtalanságok sem. Dönteni fog a jóvátételre váró ügyekben: igazolja az igazat és bűnösnek mondja a bűnöst (lásd 5Móz 25:1), miként egy jó bíró.

Amikor Isten ítél, a trónteremből tárgyalóterem, a királyi székből pedig bírói szék lesz. A trónon ülő fog ítélni (Zsolt 9:5-9) – ismerős kép a Közel-Keleten, hiszen a királyok gyakran bíraskodtak is.

Isten ítélete kiterjed úgy a gonoszokra, mint az igazakra. A gonoszok Sodomához és Gomorához hasonló büntetést kapnak, ám „*az igazak látják az ő orcáját*” (Zsolt 11:6-7). A trónterem és a tárgyalóterem klasszikus kombinációja megjelenik Dán 7:9-14 verseiben is (ez egy fontos szakasz, amit később még tanulmányozni fogunk). Itt ismét két fajtáját látjuk az ítéletnek: a szenteket felmentő határozatot, illetve Isten ellenségeinek halálos ítéletét.

Habakuk könyvében, miután a próféta megkérdezi Istentől: miért hallgat az igazságtalanságok láttán (Habakuk 1. fej.), az Úr azt feleli, hogy bizonyosan meghozza majd ítéletét (Hab 2:1-5). A bálványokban sem lélek, sem élet nincs (Hab 2:19), a teremtő Isten viszont mennyei temploma királyi székén trónol, ítéletre készen.

A próféta int: „*hallgasson előtte az egész föld*” (Hab 2:20)! Isten uralmát és ítéletét áhítattal, tisztelettel teljes csendben kell figyelnünk. Az Úr különleges jelenléte is ott nyilvánul meg és a mennyei lények ott imádják, ahol minden ember felett igazságos ítéletet hoz: a mennyei szentélyben. Isten igazságos; az igazsággal kapcsolatos kérdéseinkre az általa meghatározott időben kapunk választ, nem pedig amikor mi szeretnénk.

Bármennyire is igazságért kiált a lelkünk, most gyakran nincs benne részünk. Miért kell mégis bízunk Isten igazságosságában? Ennek ígérete nélkül milyen reményünk lenne?

A MEGVÁLTÁS HELYE

Mit tesz Krisztus Isten trónjánál (Zsid 8:1-2)?

A *zsidókhöz írt levél* azt tanítja, hogy Krisztus Főpapként szolgál a mennyei szentélyben. Munkáját a megváltásunkért végzi, hiszen Isten színe előtt jelenik meg értünk (lásd Zsid 9:24). Együtt érez velünk, biztosít arról, hogy nem vet el, hanem az Ő érdemeiért irgalmat és kegyelmet kapunk (Zsid 4:15-16). A mennyei szentélyben – akárcsak annak idején a földi szentélyben – engesztelés történik a hívők bűneiért (Zsid 2:17), ez a békéltetés. Az értünk a kereszten meghalt Jézus végzi most szolgálatát értünk a mennyben.

Olvassuk el Jel 1:12-20, 8:2-6, 11:19 és 15:5-8 szakaszait! Milyen képek jelennek meg előttünk e versekben a szentéllyel kapcsolatban?

Ezek a szakaszok csak néhány példát idéznek *A jelenések könyvéből*, a szentély képét megjelenítő részekből.

Az első, bevezető jelenet főpapi öltözetben mutatja Jézust, amint a hét gyertyatartó között jár (Jel 1:12-20). A második a mennyei tróntermet villantja fel. Számos elemet találunk benne, amelyek a szentélyre utalnak: trón, tűzlámpás, tenger, megöletett Bárány, vér, arany illattételi poharak (Jelenések 4-5. fej.). A harmadik jelenet a közbenjárás folyamatos jellegét érzékelteti a mennyei szentély első részével összefüggésben (Jel 8:2-6). A negyedik, központi jelenet a második, vagyis belső helyiségbe vezet, ahol megpillanthatjuk a szövetség ládáját (Jel 11:19). Az ötödik jelenetben az egész mennyei szentélyt láthatjuk (Jel 15:5-8). A hatodik jelenet különleges, nem tartalmaz konkrét utalásokat a szentélyre vonatkozóan, talán azt hangsúlyozva, hogy Krisztus munkája befejeződött ott (Jel 19:1-10). Az utolsó jelenet a szent várost mutatja a földön, méghozzá úgy, mint az Isten sátorát, „*mely az Istentől szálla alá a mennyből*” (Jel 21:1-8).

A szakaszok alapos tanulmányozása során kibontakozik előttünk, hogyan kapcsolódnak egymásba a jelenetek, bemutatva Isten megváltói munkájának folyamatát: Krisztus a földön, majd mennyei szolgálata az első és második helyiségben, főpapi szolgálatának befejezése, majd a szentély az új földön.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Pál bepillantást nyert a mennybe, és amikor annak dicsőségéről írt, úgy gondolta, legjobban teszi, ha nem is próbálja megfogalmazni, amit látott. Azt mondja el, hogy amit szem nem látott, fül nem hallott és emberi szív meg sem gondolt, olyan az, amit Isten készített az Őt szeretőknek. Tehát a végéig feszíthetjük képzeletünket, megpróbálhatjuk befogadni és felmérni az örökkévaló dicsőség súlyát, amennyire csak tudjuk, ám az erőfeszítéstől legyengült és kimerült, véges érzékeink mégsem foghatják fel teljesen, mert ott a végtelenség van! Az örökkévalóságra lesz szükség ahhoz, hogy a dicsőség fokozatosan kitáruljon előttünk és Isten Igéjének drága kincseit felfedezhesük” (Ellen G. White megjegyzése. *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 107. o.).

„A királyok Királyának lakóhelye, ahol ezerszer ezeren szolgálnak neki, és tízezerszer tízezeren állnak előtte (Dán 7:10); az örökkévaló trón dicsőségével betöltött templom, ahol a szeráfok, a trón fénylő őrzői tisztelettel takarják el arcukat, csak halványan tudta visszatükröztetni nagyságát és dicsőségét abban a pompás építményben, amelyet valaha emberi kéz készített. A földi szenthely és a szolgálati rendszer fontos igazságokat tanított a mennyei templomról és az ember megváltásáért a templomban folyó szolgálatról” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 370. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Figyeljük meg a pénteki rész második idézetét! Mit jelent az, hogy a földi szenthely fontos igazságokat tanított az ember megváltásáért a mennyei templomban folyó szolgálatról? Melyek ezek az igazságok, és miért olyan fontosak?
- 2) Mit jelent az, hogy Isten a mennyben „lakozik”? Hogyan értelmezzük ezt a kijelentést?
- 3) Az e heti tanulmány érintette azt a gondolatot, hogy a világegyetem figyeli Istennek az emberiségért végzett munkáját. Miért fontos ez a kijelentés? Miként segít megértenünk a nagy küzdelem gondolatát és azt, amit ez jelent az egész megváltási tervben? Mit árul el Isten jelleméről az, hogy kész bepillantást engedni munkájába és módszereibe az általa teremtett lények számára?

A MENNYEI ÉS A FÖLDI SZENTÉLY

„Mózes földi szentélyt épített a megmutatott minta szerint. Pál apostol kijelenti, hogy a sátor és a templomi szolgálathoz szükséges edények mind a mennyei dolgok ábrázolásai voltak (ApCsel 7:44; Zsid 9:21, 23). János apostol azt mondja, hogy ő látta a mennyben lévő szentélyt. Ez a mennyei szentély, amelyben Jézus szolgál érettünk, tulajdonképpen a nagy eredeti szentély. Az a szentély, amelyet Mózes épített, csak a másolata volt ennek a mennyei szentélynek.

Semmiféle földi építmény nem ábrázolhatja nagyságában és dicsőségében a mennyei templomot, a királyok Királyának lakóhelyét, ahol *'ezerszer ezersen szolgálának néki és tízezerszer tízezeren állának előtte'* (Dán 7:10), amelyet az örökkévaló trón dicsősége tölt be úgy, hogy még fénylő őrizői, a szeráfimok is elfedik arcukat imádás közben. A földi szentély fontos igazságokra tanít a mennyei szentéllyel és az ember megváltásáért folyó szolgálattal kapcsolatban.

Mennybemenetele után Üdvözítőnknek főpapként kellett elkezdenie munkáját. Pál ezt mondja: *'Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk'* (Zsid 9:24). Amint Krisztus szolgálata két nagy részből állt, amelyek közül mindegyiknek megvan a rendelt ideje és megkülönböztető helye a mennyei szentélyben, úgy a jelképes szolgálat is két részből állt, a naponkénti és az évenkénti szolgálatból, amelyeket a szentély két helyiségében végeztek...

Így a szent sátor szolgálatában és később a templom szolgálatában Izráel népét minden egyes nap Krisztus halálára és szolgálatára vonatkozó nagy igazságra tanította. Évente egyszer pedig gondolataikat a záró jelenetre: a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemre, a világegyetemnek a bűntől és a bűnösöktől való végső megtisztítására irányította” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 314-316. o.).